

den i denne Skikkelse kan regne paa at være i fuld Samstemning med den kjøbenhavnske Communalbestyrelse. Jeg havde oprigtig talt troet, at dette Lovudkast slet ikke vilde have givet Anledning til nogen Discussion her i Thinget, da dets Principer ere saa simple, og det Fordeeltige ved en saadan Lovs Krafttræden er saa iøjensaldende; men jeg seer dog, at denne Sag har givet Anledning til forskjellige Misforstaaelser, og jeg maa derfor nu see at fjerne disse. Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har i en vis Henseende maastee Ret i den Paastand, at Præstepenge i Kjøbstæderne, og altsaa ogsaa i Kjøbenhavn, kunne sættes ved Siden af Tienden; men jeg vil dog bemærke, at de rigtignok ikke i den Grad svare til Tienden, at Kjøbstadjordene ere tiendefrie, hvilket vilde være en naturlig Følge af, at en saadan Anstuelse var gennemført. Jeg skal imidlertid gjerne indrømme, at denne Afgift i den almindelige Betragtning kan staae som et Vederlag for den Tiende, der ydes paa Landet, men dette forandrer paa ingen Maade den store Forskjel, der er mellem disse 2 Afgifter, idet den ene er en paa Eiendommen, den anden en paa Personens hvilende Afgift. Dette gjør nu en overordentlig væsentlig Forskjel i hele den Maade, hvorpaa man kan behandle Skatten. Med Hensyn til den Afgift, der hviler paa Eiendommen, tager man naturligviis aldeles ikke i Betragtning, om den, der besidder den, hører til Folketirken, eller om han er Mosait, Refor-meert, Katholik, Mormon eller hører til hvilken som helst anden Troesbekjendelse, thi det er en reel Afgift, der hviler paa Eiendommen; men en personlig Afgift kan ikke paalægges anderledes Troende, i Henhold til Grundlovens § 82, hvor det hedder: „Ingen er pligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsbjærlig end den, som er hans egen; dog skal Enhver, der ikke godtgjør at være Medlem af

et i Landet anerkjendt Troesamfund, til Skolevæsenet svare de til Folketirken lovbefalede personlige Afgifter.“

Denne store Hovedbestemmelse medfører altsaa, at man ikke kan paalægge anderledes Troende personlige Afgifter til Folketirken. Da den ærede Rigsdagsmand og jeg i sin Tid vare med at gjøre det første Udcast til den danske Grundlov, indsaae vi godt, at denne Bestemmelse kunde medføre de Farer, hvorpaa han idag har gjort opmærksom, at det kunde medføre Fristelsen til at frigjøre sig for disse Afgifter ved at træde ud af et Samfund, hvortil man dog ibrigt kunde føle sig tilbøjelig til at slutte sig, men den ærede Rigsdagsmand har idag overseet det Middel, som blev valgt for at fjerne disse Ulemper, og som bestaaer deri, at de, der ikke høre til noget anerkjendt Troesamfund, skulle svare Afgift til Skolevæsenet. Naar man altsaa holder fast ved denne Grundlovsbestemmelse, vil det sees, at det ikke kan gaae an, at man lægger Præstepengene over paa dem, der ikke høre til Folketirken. Det var min første Tanke, saaledes som ogsaa nu den ærede Rigsdagsmands, at man mulig kunde optage Bestemmelserne angaaende Præste-, Degne- og Klokkerpenge som særlige Bestemmelser i Loven om Omordningen af de communale Skatter i Kjøbenhavn, men det befandt sig dog, at Afgifterne vare altfor forskellige, idet den ene henhørte under Indenrigsministeriet, den anden under Kirke- og Underviisningsministeriet, og den tilfældige Omstændighed, at disse to Ministerier for Die-blikket beklædes af samme Person, syntes ikke at burde medføre nogen Forandring i den Skikkelse, som Loven maatte faae. Jeg troer altsaa, at det paa ingen Maade gaaer an at føre denne personlige Afgift over paa dem, der ikke høre til Folketirken, og det forekommer mig, at det var den Hovedbetragtning, den ærede Rigsdagsmand gjorde gjældende.